

KELEBI KISS ISTVÁN
Látogatás a tanyán

tanyám viharok bontják
 ablakszemét kivájta szél
 a padlásajtón
 mint balcsapott után
 a bokszoló foga
 lötyög a zsanér

bedőlt a kút
 a jellemtelen csönd
 többé már nem fecseg

ki hinné el e vályoghalom
 kacsalábon forgott

itt voltam gyerek

fakarddal mentem
 esti árnyak ellen
 kaszaboltam
 mákok gubófejét
 elmerészkedtem a tóig
 s haluszonyok-karcolta
 hieroglifákkal szőttem
 magamnak mindig új mesét

most ismét itt vagyok
 de nincs erőm e létrát
 a Holdnak támasztani
 kinézni a kerek ablakon
 s mint egykor
 a szomszéd tanyára
 átkiabálni Istennek

hogyan nemsokára
 végleg átjövök

*

a táj műszerei már
 az útkanyar kukoricásainál
 bemérték és ágak drótjain
 levélreléken át terjedt a hír
 a Skoda volánja mögött
 visszatért a klottgatyás
 kölyök

s mint vizes zöld kutyák
 akácok rázták lombjukat

a földből kibújt
 egy régvolt bicikllyom
 az enyém
 fölötte
 megrakott lovasszekér röpült
 a bakon Bánócki Béla bácsival

láttam a szétolvadt tanyákat
 ismét lábra állni
 s Katót amint dúdolva tereget
 és kiakasztja az eget
 a tó fölé
 mely emlékeimből
 bugyogva újraéledt

s mint gyémántot arany veret
 úgy ölelte körbe a nád a sás
 hegyes leveleken ugrált
 egy késő délután
 minden nyugodt volt lusta
 csupán
 a fűz lombjában bizsergett
 egy apró mozdulás

*

látod
 kérdeztem

MIT
 kérdezte ő

hát a
 szárcsa-húzta ívet
 s ezer megriadt
 apró halat
 a víz alatt

HOL
 kérdezte ő

a fűzestől balra
 a tótükröben fészülődő
 kócos tanyák mellett
 mondtam
 de nem hallotta már

utána néztem
s láttam amint futok
egy pillangó után

*

próbálom összerakni a tájat
ráforgatni (amíg lehet)
a bennem-élőt
ugyanarra-a-másra
hogy létrejöjjön
két azonos találkozása
mely mégsem Egy

*

a felnőtt érti már az éjszakát
de retteg benne a gyerek
(hasonlót írtam már valahol)
s most érzem ismét
pedig nyár van dél
felhőkön harangszó hempereg

de szebb volt a csönd
egy-két perc még
kivárom

a fűszál hegyén hangya
nyújtózik hogy égre másszon
próbálkozik majd földjára
(apró megvalósulatlan álmom)

*

tarkón lőtt örök
kerítéslécek hevernek
az eddig fogoly diófa
mehetne már amerre lát
de itt maradt

párducfoltos árnyéka alatt
állok s nézem a maradék kert
pergamenjére égett
kútfedélpecsétet

titkok őrizője
megbonthatnám
hagyom

mellette vakondoktúrás
csöppnyi kunhalom

s ahol kicsit dúsabb a gaz
ott állt az ól

anyám rettegett
nehogy a kocák megegyenek
(hallott ilyesmit valahol)
apám nevetett

s az akáclomb résein át
látom
anyámon
tarka héthatár-kötény
apám bajszán gurul a Nap
kicsit vár még
majd tenyerébe huppan

és ettől minden délután
nyurgább lesz az árnyék

*

meszelt falba égett
emlékek alatt
vályogtetoválások

a ritka nádok át
látni a tető bordázatát

akár egy röntgenlelet

a padláson maradt
duplágy-daganat alatt
beszűrődésszerűen
foszló vászoncipőben
egér lakik
fölköttek kuszán akár belek
szárítózsinegek
ám
nem csupán e ház
a táj is gyógyíthatatlan
a szőlőskert egy ősön
szétgurult akár a kláris
egész gyümölcsös
dörömböl az almamagban
s akácok váll-lapjáról is
lepergett a gerlefészkek rangjele

és csönd van
akkora csönd van
hogyan megroppanok bele
Mama segíts
üvölném
de már a hang se száll
belém ragadt

olajba égjárom madár